

Bijbels perspectief

Woord van de week

Handelingen 16:25

*Maar omstreeks middernacht baden Paulus en Silas en zongen Gods lof,
en de gevangenen luisterden naar hen.*

En dan te bedenken wat ze hadden meegemaakt en in welke omstandigheden ze daardoor terecht waren gekomen. Vanuit niets minder dan bewogenheid had Paulus het hen achterna lopende slavinnetje in de naam van Jezus in de vrijheid gezet, maar dat tegen de zin van de eigenaars. De laatsten hadden, omdat deze daad van liefde hen in hun inkomsten had getroffen, een enorme stampij weten te maken, dusdanig, dat binnen korte tijd een grote menigte tegen Paulus en Silas samenschoolde. Zij waren voor de overheid gesleept, gezeseld, in de boeien geslagen en ten laatste onder strenge bewaking gevangen gezet.

Laten we eerlijk zijn, de meesten van ons zouden het na zoveel stress vast en zeker wel even gehad hebben, helemaal als het vergelijkbaar ernstige vormen zou hebben aangenomen als bij Paulus en Silas! Dan staat je gemoed toch allesbehalve naar zingen, wel dan? In zulke omstandigheden zou je eerder behoefte hebben om even bij te komen, of niet soms? Misschien dat je het nog zou kunnen opbrengen om even een kort gebed te zeggen maar dat dan vast in a mineur... Je kunt 'middernacht' toch beter gebruiken om te slapen, misschien dat het er in de morgen dan wat beter uit ziet...

Niet Paulus en Silas! Zij zetten het op een zingen, en wel zó, dat het voor ieder hoorbaar is! Hun zingen was schijnbaar zodanig, dat het de moeite van het luisteren waard was! Niemand van de medegevangenen roept om rust omdat ze willen slapen - 'en de gevangenen luisterden naar hen'! Van wie het idee om te gaan zingen is gekomen wordt niet vermeld, mogelijk dat Paulus het als eerste heeft geopperd? Schoten hen de woorden van Jezus uit de Bergrede te binnen: Verblijdt u en verheugt u (Matt. 5:12)? Naast het zingen, meldt het tekstwoord dat zij ook baden. Dat bidden is mogelijk aan het zingen vooraf gegaan, tenminste het tekstvers lijkt dat te suggereren. Hun gezang zal dat gebed bekrachtigd hebben, ofwel, zij vertrouwden zichzelf en hun penibele omstandigheden volkomen aan God toe. Dat dit in de hemelse gewesten gevolgen had, blijkt overduidelijk uit het vervolg! Het is niet nodig daar verder op in te gaan. We kunnen uit het geheel het nodige leren... bidden en zingen en jezelf en je omstandigheden toevertrouwen aan God heeft effect! En wel dat effect dat uiteindelijk God verheerlijkt.

Jaren later schrijft Paulus vanuit een andere gevangenis, dit keer in Rome, aan de gemeente van Filippi - terwijl de omstandigheden toen nog beroerder waren - het volgende: Verblijdt u in de Here te allen tijde! Wederom zal ik zeggen: Verblijdt u! (Filip. 4:4). Ofwel, kijk niet op de omstandigheden, maar op de Vader en dan is er reden genoeg om je te verblijden, toch? Biddend, zingend!

Gebed

Het is ons zo eigen Vader om, ook al stap je in geloofsvertrouwen op de golven, meer oog voor die golven te hebben dan voor U. Wat daarvan het gevolg is, weten we - zinken. Dat we daarom in wat op ons afkomt of ons treft we ons oog volkomen op U gericht houden, de Leidsman en... Voleinder van het geloof. Biddend en zingend, zelfs in de nacht. Immers, U bent bij ons zelfs als we gaan door een dal van diepe duisternis. Laat m' in U verheugen, U die de bron van vreugde bent. Amen.